

Hazel Gaynor

FATA DE PE
TITANIC

Întoarcerea acasă

Traducere din limba engleză de

Diana-Maria Trăncuță

 ACT și Politon

2021

De aceeași autoare, la Editura ACT și Politon

Fata de la Savoy – carte și audiobook

„Un roman frumos, plin de amănunte istorice și de personaje autentice, captivante – mi-a plăcut la nebunie! Hazel Gaynor este o voce nouă și interesantă în domeniul ficțiunii istorice.“

Kate Kerrigan, autoarea romanului Ellis Island

„Povestea noastră e spusă mai departe prin acest roman emoționant.“

Addergoole Titanic Society

„Un mic tezaur de povești de dragoste, cu întorsături neprevăzute spre final.“

Kildare Nationalist

„Neașteptat și captivant. O rememorare înduioșătoare și profundă a uneia dintre cele mai dănuitoare povești. Perfectă pentru pasionații de ficțiune istorică sau romane de dragoste.“

The Modern Woman's Survival Guide

„Autoarea a recreat atât de pătrunzător sentimentul tragediei și a dat viață unor personaje atât de profunde și de calde... Garantăm că nu veți putea lăsa cartea din mână.“

MummyPages.ie

Această carte este dedicată memoriei celor paisprezece oameni din Grupul Addergoole și tuturor celor care și-au pierdut viața pe Titanic, în 15 aprilie 1912.

*De la începuturile timpului, așa dezastru nu s-a mai cunoscut,
O mie cinci sute de trupuri aruncate în vârtoarea valurilor.*

*Ah! Pierderea Titanicului e deplânsă în fiecare ținut
Și povestea lui are să fie spusă cu tristețe până la sfârșitul
veacurilor.*

Extras dintr-o poezie de Mitchell O'Grady,
publicată în *Connaught Telegraph*, 25 mai 1912

*Și cum vasul elegant se ridică pe valuri,
Înalt, grațios și viu în culoare,
La fel și aisbergul creștea din umbrele tăcute în depărtare.*

Extras din poezia „Convergența celor doi“,
de Thomas Hardy, 1912

CUPRINS

Partea I

Capitolul 1	13
Capitolul 2	22
Capitolul 3	35
Capitolul 4	44
Capitolul 5	62
Capitolul 6	67
Capitolul 7	74
Capitolul 8	83

Partea a II-a

Capitolul 9	95
Capitolul 10	108
Capitolul 11	115
Capitolul 12	121
Capitolul 13	127
Capitolul 14	136

Partea a III-a

Capitolul 15	145
Capitolul 16	153
Capitolul 17	159
Capitolul 18	170
Capitolul 19	175
Capitolul 20	184
Capitolul 21	189

Partea a IV-a

Capitolul 22	203
Capitolul 23	214
Capitolul 24	227
Capitolul 25	236
Capitolul 26	243
Capitolul 27	252
Capitolul 28	266

Partea a V-a

Capitolul 29	281
Capitolul 30	291
Capitolul 31	302
Capitolul 32	314
Capitolul 33	326
Capitolul 34	330
Capitolul 35	340

Partea a VI-a

Capitolul 36	359
Capitolul 37	371
Capitolul 38	386
<i>Epilog</i>	392
<i>Nota autoarei</i>	394
<i>Mulțumiri</i>	397
<i>Despre autoare</i>	399

PARTEA I

„Către Dorothy Gibson, Carpathia: Am să fiu îngrijorată de moarte, până când am să primesc vești de la tine. Ce agonie îngrozitoare! Julie.“

Marconigramă trimisă de Julie [Jules E. Brutalom], din New York via Cape Cod, către domnișoara Dorothy Gibson, de pe Titanic, în 16 aprilie 1912.

— CAPITOLUL 1 —

Comitatul Mayo, Irlanda, 10 aprilie 1912

Maggie Murphy ședea singură și neobservată pe treptele căsuței din piatră cu acoperiș de paie pe care trei generații din familia ei o numiseră „acasă”. Își răsuci o buclă voluminoasă, șatenă pe degetul arătător, așa cum făcea când era neliniștită, uitându-se la cerul de deasupra munților. Răsăreau zorii zilei pe care o așteptase cu groază.

Mijind ochii, altfel mari și albaștri, în lumina orbitoare a soarelui dimineții, își strânse brațele în jurul trupului ca să se încălzească, privind-o în tăcere pe prietena ei, Peggy Madden. Hohotele de râs ale lui Peggy erau purtate prin aer de briza ușoară, în timp ce ea culegea frenetic câte o mână plină de flori de cireș și, chicotind ca o școlăriță, le arunca prin aer. Petalele albe și roz pal se răsfirau peste capul vărului său, Jack, și peste cel al soției sale, Maura, pe care îi prinsese cu puțin timp în urmă sărutându-se sub unul dintre copaci.

— La fel ca în ziua nunții tale, Maura! strigă ea. Avem atâtea confetti aici, încât am putea fi toate mirese, ca să ne sărutăm și noi.

Cele două femei râseră. Un pic mai departe, Maggie se zgribuli în aerul rece al dimineții, întrebându-se cum de

puteau fi ceilalți atât de relaxați, când inima ei era atât de împovărată și de tulburată.

Nebăgată în seamă, continuă să-i privească o vreme pe tovarășii ei de drum. Peggy se juca acum cu noua pălărie pe care și-o cumpăraseră special pentru călătoria în America. („Peggy Madden va sosi în America așa cum intenționează să trăiască printre americani: ca o doamnă cu stil“, afirmase ea.) Între timp, Maura își puse mâna pe burtă cu un gest protector. Mai avea câteva luni până să nască, dar burta îi era deja mare și umflată. Maggie era fascinată de asta, de faptul că în interiorul femeii creștea o ființă umană adevărată. Se întreba cum avea să se descurce Maura în lunga lor călătorie. Auzise discuții despre greutatea și stresul la care îi poate supune pe oameni traversarea Atlanticului și era sigură că voiajul nu era o idee bună pentru o femeie care purta în pântec un copil. În urmă cu câteva zile, își exprimase îngrijorarea de față cu mătușa Kathleen.

— Îți zic eu că nu trebuie să-ți faci griji pentru Maura Brennan, răspunsese Kathleen, alungând temerile naive ale lui Maggie. A traversat oceanul de mai multe ori decât o vor face vreodată majoritatea bărbaților și n-are importanță că e gravidă. În orice caz, navigăm pe Titanic, cel mai mare vas din lume. Nu se poate scufunda, să știi. Nu există leagăn mai bun pentru un bebeluș.

Cuvintele mătușii sale nu o liniștiseră cu adevărat pe Maggie, la fel cum nu reușiseră nici reclamele din *Western People*, pe care Peggy insistase să i le arate ei și lui Katie Kenny, în săptămânile care trecuseră:

— Uitați, fetelor, se entuziasma ea din timp în timp, ghemuindu-se pe iarbă între celelalte două prietene, pe malul lacului, și vârându-le sub nas niște pagini din ziarul

local. Așa-i că e minunat? Fiți atente ce scrie: „Regele oceanului, Titanic, cel mai frumos vapor cu aburi, cu peste 45 000 de tone de oțel și elice cu trei pale.“ Vă vine să credeți că vom călători cu *asta*? Scrie aici că e mai înalt decât Nephin Mor și că există o chiuvetă în fiecare cabină, chiar și la clasa a III-a!

Înflăcărarea lui Peggy în privința călătoriei spre America și a extravagantului vas la bordul căruia urmau să urce era greu de ignorat. Maggie știa că, dintre cei paisprezece care aveau să părăsească mica lor parohie în acea dimineață, majoritatea nu mai merseseră niciodată cu trenul sau vaporul. Îi trecu prin cap că, dacă această călătorie ar fi fost dus-întors, mulți dintre ei ar fi fost încântați de drumul pe care porneau. Însă cei mai mulți – printre care și ea – intuiau că, probabil, era ultima oară când aveau să mai vadă soarele răsărind deasupra caselor din Ballysheen. Gândul acela întuneca inimile multora; iar perspectiva plecării din locul de baștină și traversării Atlanticului spre o viață nouă în Chicago umplea inima lui Maggie cu amărăciune. Cuprinsă de o spaimă bruscă, simți un gol în stomac. Nu putuse face sau spune nimic, ca să schimbe împrejurările. După moartea mamei sale (singurul părinte pe care-l mai avusese în viață) în iarna ce tocmai se încheiase, mătușa Kathleen revenise în Irlanda, ca tutore al lui Maggie. Apoi se făcuseră pregătiri rapide, pentru ca și ea să plece în America la primăvară, alături de mătușa sa. Soarta ei era pecetluită, în ciuda inimii sale îndurerate, a îndoielilor și a grijilor care îi goneau prin minte.

Pentru că nu voia să strice bucuria lui Peggy și fiindcă era pe deplin conștientă că mătușa Kathleen cea pragmatică nu avea timp pentru filozofiile prostești și grijile neîntemeiate ale puștoaicelor, nu-și mărturisise îngrijorările și

neliniștile nimănui – nici măcar seara trecută, când Joe Kenny îi citise în frunze de ceai surorii lui, Katie, și-o prevenise că are să se înece.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Joseph Kenny, nu-mi spune mie chestii d-astea, idiotule, șiuierase Katie către el, sperând că Maggie nu-i auzea. Mai ales în fața lui Maggie, care oricum e speriată!

Dar, din locul unde ședea, pe putineiu din colțul bucătăriei lui Kenny, Maggie *auzise*. Și își dorea să n-o fi făcut.

Lui Maggie îi era tare drag de Peggy și de Katie. Erau surorile pe care nu le avusese niciodată și o alina gândul că, alături de alți unsprezece oameni din parohie, ele aveau să pornească împreună spre America: Peggy, ca să meargă la verișoara ei, în St. Louis, Missouri; iar Katie, la sora sa, Catherine, în New York.

Peggy Madden contrabalansa perfect firea contemplativă și chibzuită a lui Maggie, fiind renumită pentru simțul umorului și ideile ei frivole. I se dusese vestea și pentru înfățișarea frumoasă, chipul atrăgător în formă de inimă, părul blond lung și buzele cărnoase, rozalii, care păreau să le placă în mod special băieților. Maggie era ușor invidioasă când privea părul lui Peggy, pe care aceasta îl lăsa să-i cadă liber pe umeri ori de câte ori avea ocazia. Maggie se încrunta adesea în oglindă la cârlionții ei rebeli, șateni, care abia dacă îi atingeau umerii, periindu-i și pieptănându-i în încercarea de a-i face să stea netezi și drepecți ca părul lui Peggy. Dar n-o ascultau niciodată.

Katie Kenny era o fată cu ochi albaștri și obraji îmbujorați, cunoscută în parohie pentru că lucra la magazinul O'Donoghue. Se făcea plăcută prin firea ei grijulie și blândă. Maggie știa cât de dor îi era lui Katie de sora ei Catherine

(care stătuse în America în ultimii trei ani) și cât era de nerăbdătoare s-o vadă cât mai curând.

Deși nu le împărtășea optimismul, lui Maggie îi plăcea să asculte fanteziile romantice ale prietenelor sale despre călătoria în America, unde își imaginau că le aștepta o viață prosperă și independentă. Tânjeau la stilul de viață american, pe care-l văzuseră la femei ca Maura Brennan și la mătușa lui Maggie, Kathleen Murphy – care tocmai se întorseseră de acolo. Siguranța de sine și atitudinea afișate de aceste femei le inspirau, fără îndoială, pe tinerele provinciale inocente, care adesea le priveau cu gura căscată pe „doamnele americane”, șușotind remarci despre pălăriile lor elegante și nasturii strălucitori din alamă.

Din când în când, Maggie se simțea tentată să ia și ea parte la conversațiile pline de zel ale prietenelor, să le împărtășească bucuria și să viseze la noua viață din America. Însă, în adâncul sufletului, tot ce-și dorea era să rămână în Ballysheen, alături de Séamus.

Hohotele de râs ale celor din jur o readuseră pe Maggie în prezent. Zâmbi în aerul dimineții, în timp ce se uita la Peggy, care-și potrivea pe cap noua și prețioasa ei pălărie. „E la fel de modernă ca pălăriile ce se găsesc în magazinele din St. Louis”, îi spusese fetei vânzătoarea din Crossmolina. Era verde-măslinie, cu boruri largi, o panglică de mătase și ornamente din organza, prinse cu o pană elegantă de păun. Mănușile asortate, verzi-măslinii, erau din piele întoarsă, cu trei nasturi argintii, delicați, la încheietură. Peggy scutură cu grijă firele de praf de pe ele, în timp ce briza care se întetea făcu cireșii zvelți și înfloriți să se legene ușor.

Erau paisprezece copaci în total și străjuiau ulița care ducea de la căsuța de piatră a lui Maggie până la lac.

„Paisprezece. Câte unul pentru fiecare călător“, își zise ea. De când era mică, o fascinaseră cireșii, cu florile lor ca bomboanele colorate. Îi plăcea să privească zborul petalelor fragile, ce cădeau pe pământ ca fulgii de zăpadă. În ultimul an, prinsese drag mai ales de-al șaselea copac de pe uliță, pentru că acolo se întâlnea cu Séamus în fiecare miercuri, după ce se întorcea de la piață. Fusese ideea lui și înțelegerea le convenise amândurora. Își aminti de el în clipa asta și se întrebă dacă avea să se răzgândească... Oare, avea să vină s-o vadă pentru ultima oară? Aproape că nu îndrăznea să sper. Închise ochii, ca să-și oprească lacrimile.

— Haide, Maggie, trăsurile sunt gata. A sosit timpul!

Maggie tresări auzind brusc în spatele ei vocea rezeptivă a mătușii Kathleen. Îi sări inima din piept și, pentru un moment, rămase fără suflu. Până aici îi fusese. Deci, chiar avea să plece!...

— Adu-i și pe ceilalți, bine? continuă Kathleen în timp ce-și făcea de lucru, înfășurând în muselină câteva chifle calde încă și așezându-le deasupra valizei, unde putea să ajungă la ele cu ușurință pe parcursul celor câteva ore de mers până în portul Queenstown din comitatul Cork. Și spune-le să se grăbească! Trebuie să ne luăm biletele de vapor din oraș, de la domnul Durcan, și nu vrem să ajungem târziu la gară.

Dornică să-i facă pe plac mătușii sale, ca întotdeauna, Maggie ieși din cadrul îngust al ușii ca să-i anunțe pe ceilalți că sosise vremea plecării. Tremurând în aerul rece al dimineții, își strânse pe umeri șalul verde din lână și păși peste pisioul care stătea ghemuit pe preș. Preț de o clipă, îi invidie nepăsarea față de ce se petrecea în jurul lui.

— Și trenul ca trenul... strigă mătușa după ea. Dar mă îndoiesc că vasul ăla uriaș ne va aștepta pe noi.

Maggie întoarse capul în urmă, ca s-o audă mai clar.

Mătușa Kathleen stătea în pragul căsuței, umplând spațiul cu silueta ei masivă. Își ținea mâinile în șold – o postură autoritară pe care și-o lua adesea, chiar și când pălăvrăgea nonșalant cu o prietenă. Fusta ei lungă, neagră, mătura suprafața treptei din piatră, umerii bufanți ai bluzei sale moderne, albe, atingeau lateralele cadrului ușii, iar părul ei des, castaniu, era prins impecabil, în stil american, în jurul chipului ei ascuțit. Lui Maggie i se păru că întrezărește un zâmbet în colțul buzelor subțiri. Mătușa nu era genul de persoană care să exprime prea multe alte emoții în afară de satisfacția pentru o treabă bine făcută, așa că micul ei surâs era oarecum surprinzător.

Pentru mătușa Kathleen și pentru alte două femei – Maura Brennan și Ellen Joyce – care făceau parte din grupul celor paisprezece drumeți, aceasta era o călătorie lipsită de nesiguranțele ce măcinau mintea lui Maggie și de amărăciunea ce-i tulbura sufletul. Pentru ele, era o călătorie înapoi spre căminul lor din America, în aceeași măsură în care era o despărțire de cel din Irlanda. Mătușa ei se întorcea la sora sa și la locuința din Chicago care-i plăcea atât de mult; Maura și Jack Brennan se îndreptau spre rudele lor din Pennsylvania, unde Jack avea speranțe să-și găsească un loc de muncă bun; iar Ellen revenea, cu tot cu zestre, pentru a se căsători cu iubitul ei logodnic. Nu era de mirare că aceste femei își permiteau să râdă fără nicio grijă pe sub ramurile cireșilor înfloriți sau să zâmbească vesel pe treptele casei de la care își luau adio, probabil, pentru totdeauna.

Zâmbetul mătușii se șterse aproape la fel de repede cum apăruse, iar Maggie o văzu întorcându-se în casă cu un foșnet din fustă, ca să aducă și ultimele bagaje.

Maggie o luă șovăielnic spre Peggy și familia Brennan.

— A sosit timpul! anunță ea, sesizând cât de frumoși erau cireșii în lumina dimineții.

Cuvintele sale îi făcură pe ceilalți să se oprească din jocul lor și să intre imediat într-o stare mult mai serioasă. Jack Brennan zise:

— Bine, Maggie, venim imediat.

Ea făcu semn din cap că auzise, apoi se opri să culeagă câteva petale, admirându-le aspectul fragil și inspirându-le parfumul dulce. Le puse absentă în buzunarul hainei și-și văzu de drum. Grăbi pasul, simțindu-și neobișnuit de greoaie ghetetele negre și masive, în timp ce le auzea scârțâind pe șistul și pietricelele care formau drumul bătătorit de potcoave de cal ce trecea prin satul lor.

În acea dimineață, Maggie simțea în Ballysheen o încremenire apăsătoare, pe măsură ce trecea din casă-n casă, bătând pe la uși și spunându-le pe un ton scăzut celor dinăuntru că sosise vremea plecării. Parcă satul și toți locuitorii lui trăseseră adânc aer în piept și se temeau să-l dea afară.

Ducându-și treaba la bun sfârșit, se întoarse din drum cu ochii ațintiți la un nor singuratic pe cerul de un albastru pal, care arunca o umbră peste oile ce pășteau pe câmpurile din fața muntelui Nephin Mor. O mână de oameni se aflau deja la lucru, în lanurile din vale. Își imagină mâinile lor, înnegrite de la tăiatul ierbii și semănatul cartofilor. Întipăririndu-și în memorie priveliștea din fața ei, Maggie se

gândi că, pentru un trecător oarecare, aceasta ar fi părut o banală zi de primăvară dintr-un sătuc obișnuit. Cât de tare s-ar fi înșelat!

Coborându-și apoi privirea, dădu colțul și reveni pe ulița ce ducea spre casa ei.

Iar atunci îl văzu.

— CAPITOLUL 2 —

Southampton, Anglia, 10 aprilie 1912

Harry Walsh se uită pentru ultima oară la reflexia sa din oglinda aflată deasupra șemineului. Sacoul alb apretat, vesta cafenie, pantalonii albaștri din serj, pantofii negri și chipiul cu însemnul companiei White Star Line i se potriveau pe trup și-l făceau să pară cumva mai înalt. Își dăduse părul cu gel aranjându-l după modă, cu cărare pe mijloc, și se bărbierise în mod special pentru această ocazie. Era mulțumit de cum arăta, așa că se întoarse spre mama lui:

— N-arăt chiar așa de rău, când îmi dau silința, nu?

Mama lui era o femeie scundă, subțire, cu un aer de permanentă nemulțumire de sine. Acum se agita în jurul fiului său, scuturându-i firele de praf de pe pantaloni și firele de păr de pe umeri. El îi zâmbi, bucuros de atenția pe care i-o acorda și de privirea-i incontestabil mândră de pe chip: mândria că fiul ei urma să fie însoțitor de bord în prima călătorie a Titanicului, din Southampton și până la New York.

— Nu e rău, scumpule, nu-i rău deloc... pentru un Walsh, răspunse ea, trăgându-l de vestă ca să alunge o cută ușoară și îndreptându-i chipiul. Amintește-ți să muncești din greu, Harry Daniel Walsh, adăugă ea. Și ai grijă de acei pasageri de la clasa a III-a la fel cum ai avea grijă de bogații din familiile Astor și Guggenheim. Săracii, n-or avea ei pălării și

pantofi eleganți, dar merită să fie tratați cum se cuvine, auzi tu?

Provenind dintr-o familie cu rădăcini în clasa muncitoare din portul Southampton, Helen Walsh nu-i privea cu ochi buni pe îngâmfații milionari americani și pe vedetele despre care se spunea că se îmbarcau pe Titanic doar pentru a-și găsi parteneri de afaceri sau pentru a avea cu ce să se laude mai apoi la petrecerile extravagante. În orice caz, originile modeste n-o împiedicau să fie o mamă mândră. Era extraordinar de bucuroasă că fiul ei avea să fie unul dintre cei trei sute de însoțitori de bord care urmau să lucreze pe acest vas deja faimos. Găsea o mare plăcere în a le povesti tuturor prietenilor și vecinilor ei despre asta. Deși o parte din ea, amatoare de bârfă și de spionat vecinii, ar fi vrut să știe exact cât de ostentative erau condițiile de la clasa I, era totuși bucuroasă că Harry fusese repartizat la clasa a III-a, să aibă grijă de oamenii de teapa lor.

În ciuda încântării evidente a mamei sale în privința călătoriei fiului ei pe Titanic, intenția lui Harry nu fusese deloc aceea de a lucra pe un astfel de vapor. Inițial, fusese repartizat pe Celtic – o navă ceva mai mică a companiei White Star Line, care ar fi trebuit să plece din Southampton în urmă cu o săptămână. Din cauza grevei minerilor, aceasta fusese ancorată la docuri alături de majoritatea celorlalte nave comerciale. Apoi, cu doar o săptămână în urmă, Harry primise vestea că fusese relocalat și urma să se îmbarce pe ruta de întoarcere a Titanicului – cel mai nou vas al aceleiași companii.

Potrivindu-și chipiul pentru ultima oară, Harry se aplecă să-i dea un sărut de rămas-bun mamei sale, care avea

obrajii îmbujorați, lucind de sudoare după cât se agitase de colo-colo.

— Te iubesc, mamă. Ți voi da de știre când sosesc la New York. Și spune-i tatei că-i aduc un suvenir. Dacă reușesc să ajung până pe puntea de la clasa I, s-ar putea să fie ceva cât de cât decent, de data asta!

— Sally! strigă mama lui din capul scărilor cu vocea întretăiată de emoție. Fratele tău pleacă. Vino să-i spui „la revedere“.

Harry o privi pe sora lui coborând treptele încet și zâmbi când observă că avea ochii roșii și umflați. Își mai luaseră și în alte dăți rămas-bun, însă de data asta, ținând cont de starea de sănătate precară a tatălui lor, despărțirea îi afecta pe amândoi mai mult decât de obicei.

— Deci până la urmă o să-ți fie dor de mine, surioară? glumi el când ea îl strânse în brațe.

— Posibil, zise ea, abia fiind în stare să-l privească în ochi. Puțin.

Se întoarse și îi dădu mamei sale o ultimă îmbrățișare, stând amândoi unul în brațele altuia mai mult decât o făceau de obicei.

— Te iubesc, fiule, zise ea, ștergând cu degetul mare o urmă de pastă de dinți de pe obrazul lui. O să venim în port mai târziu, să ne uităm mai bine la vas și să-ți facem cu mâna.

— O să vă fac și eu cu mâna, zise el zâmbindu-le amândurora și aruncându-și pe umăr micul sac marinăresc.

Apoi ieși din casa îngustă cu verandă, în soarele strălucitor al dimineții.

— La mulți ani, îți spun din nou, scumpule! strigă mama lui în urma sa. O să-ți fac un tort, când revii acasă.

El întoarse capul spre ea și ridică degetul mare în semn că o auzise. Apoi se îndreptă spre chei, fluierând în timp ce pășea.

Helen Walsh închise încetișor ușa în urma lui și își șterse lacrimile care i se rostogoleau pe obraji.

În cei 23 de ani din viața lui, Harry Walsh își privise tatăl ducându-se la lucru în port în fiecare zi, cu excepția Crăciunului. Nu-l auzise niciodată să se plângă, să bombăne sau să protesteze, nici măcar atunci când vânturile reci și tăioase care suflau iarna în Solent aproape că-i transformau mâinile în sloiuri de gheață. Păstra amintirea dragă a zilelor când alerga pe dig cu prânzul pe care tatăl lui îl uitase acasă ori când mergea cu el, ținându-l de mână, ca să privească o altă navă mai mare și mai nouă, ce plutea în zare. Pentru familia lui Harry, casa de lângă port nu era doar o locuință, ci un stil de viață. Nu-i de mirare că Harry iubise navele de când era copil. Oceanul fusese chemarea lui.

În ultimii cinci ani, bătrânul Jack Walsh lucrase la construcția noilor docuri White Star Line, care urmau să găzduiască uriașele nave transatlantice. Era mândru de munca lui și nimic nu-i plăcea mai mult decât să stea seara cu fiul său și să-i povestească despre noul și impresionantul port ce se extindea cu fiecare zi.

— Se-ntinde pe șase hectare! îi spunea el. Șase! A fost dragat până la *doisprezece metri!*

Era o scală cu care nu mai lucrase niciunul dintre cunoscuții lor, așa că abia reușeau să-și imagineze cum ar fi putut să arate vapoarele ce aveau să vină acolo.

Acum, deși Titanicul stătea ancorat pe cheiurile White Star de aproape o săptămână, Harry încă nu-l văzuse. În ultima vreme, starea de sănătate a tatălui său se înrăutățise, așa că mama lui hotărâse ca toată familia să stea câteva săptămâni în Devonshire, în casa de la țară a surorii ei, până când Jack avea să se simtă mai bine și greva minerilor avea să se sfârșească, aducând după sine șansa unor noi locuri de muncă pentru cei doi bărbați. Harry, sora lui și mama lor se întorseseră în Southampton seara trecută; dar tatăl lor rămăsese în Devon, simțindu-se prea rău pentru a face călătoria de întoarcere. Harry regreta că, după atâția ani de muncă, tatăl lui nu avea ocazia să vadă cea mai mare navă din lume plecând din orașul lui natal. În urmă cu o seară, chiar încercase să-l convingă să se întoarcă odată cu ei în Southampton.

— Nu te mai agita atâta, băiete. Ești la fel de rău ca mama ta, îi spusese bătrânul. O să vin să văd nava la întoarcere. Nu plănuiește să stea ancorată în New York pentru următorii patruzeci de ani, să știi!

Când ajunse în vârful unei coline peste care șerpuia drumul, Harry zări în depărtare înălțându-se spre cer vârfulurile negre ale celor patru coșuri de fum ale Titanicului și steagurile roșii ale companiei White Star Line fluturând în soarele strălucitor, în capătul catargelor uluitor de înalte de la prora și pupă. Zâmbi și începu să alerge ușor, cu inima palpitând de bucurie.

După săptămâni întregi de șomaj și de incertitudine, în acea dimineață plutea în oraș o atmosferă de sărbătoare.

Când ajunse mai aproape de port, Harry auzi sunet de tobe și trompete de la una dintre fanfarele locale, angajată să întrețină pasagerii de la clasa I câtă vreme își așteptau îmbarcarea. Pălăvrăgelile și strigătele sutelor de oameni care se înghesuiau pe chei deveneau tot mai puternice, pe măsură ce se apropia. Lângă el, pe drum, se auzeau copitele cailor ce aduceau și mai mulți pasageri. Huruitul roților de trăsură îi răsună în urechi, pe fundalul țipetelor neîncetate ale pescărușilor – singurul sunet familiar dintre toate celelalte. Ajunse la capătul străzii și sesiză că toate zgomotele se contopiseră într-un freamăt de emoție și așteptare.

Apoi se opri în loc. Nimic n-ar fi putut să-l pregătească pe Harry Walsh pentru priveliștea navei acostate în portul Southampton. Nicio reclamă sau descriere n-ar fi putut să cuprindă în cuvinte ceea ce vedea el acum în fața ochilor. Dimensiunea uriașă a vasului îl făcu să încremenească, în timp ce se holba cu o uimire mută. Prora neagră din oțel se înălța spre cer, iar în față, cu litere albe, era inscripționat pe o parte cuvântul TITANIC. Coșurile de fum planau atât de sus deasupra nivelului apei, încât Harry aproape se dezechilibra când trebui să-și lase capul pe spate ca să le poată vedea în întregime. Coca strălucitoare din oțel, rândurile nesfârșite de hublouri și nenumăratele nituri îl fascinau. Nava, ridicându-se deasupra celorlalte ambarcațiuni din port era, pur și simplu, cel mai grozav lucru pe care-l văzuse vreodată. Chiar și grandioasele vapoare Oceanic și New York, ancorate în port din cauza grevei minerilor, păreau niște jucării în prezența mărețului Titanic. Harry și toți ceilalți localnici care se strânseseră pe chei încremeniseră eclipsați de navă. El se simți brusc neînsemnat și de-a dreptul copleșit.

— Așa-i că e o frumusețe?

Harry se întoarce spre vocea din spatele lui.

— Billy Wallace! exclamă bucuros să-și vadă bunul prieten, care avea să facă parte și el din echipajul de pe Titanic.

Îl bătu pe spate și se îmbrățișară călduros.

— E a naibii de nemaipomenită! A naibii de *nemaipomenită!*

— Cu siguranță, încuviință Billy, întinzându-și gâtul să cuprindă cu privirea înălțimea navei. Ce crezi...? Un amic îmi zicea că ar putea să încapă o locomotivă întregă într-unul dintre acele coșuri de fum și un tramvai supraetajat, în fiecare cazan – și sunt douăzeci și nouă la număr. Închipuie-ți așa ceva!

Cei doi rămaseră nemișcați pentru o clipă, complet vrăjiți. Apoi Harry simți un damf de bere și de tutun venind dinspre prietenul lui:

— Ai fost în The Grapes?

— Doar pentru una mică, recunosc Billy. Să-mi poarte noroc, știi tu... E jumătate din Southampton în cârciuma aia și se pare că fiecare client de acolo urmează să facă parte din echipajul de pe Titanic. Ca de obicei, câțiva dobitoci au băut încontinuu toată noaptea trecută; mă îndoiesc că sunt conștienți măcar ce zi e, cu atât mai puțin pe ce navă trebuie să urce. Eddie Collins clar n-o să plece în călătoria asta, îți zic sigur, fiindcă zace pe-o masă în capătul separeului. Arthur Smith mi-a zis că nu l-a văzut mișcându-se de ore întregi.

— Eddie Collins? întrebă Harry neîncrezător. Dar el nici măcar nu bea bere.

— Păi, se pare că acum bea. Și se pricepe de minune, din ce-am auzit.

Râseră amândoi.

— În fine, nu putem sta aici să ne holbăm toată ziua, continuă Billy, împingându-l ușor de la spate pe prietenul său. Or mai fi câțiva idioți care sprijină teigheaua, dar căpitănelui Smith nu-i va plăcea să primească pe vasul *lui* pe cineva care se prezintă la datorie beat sau întârziat. Haide!

Cei doi își făcură loc prin mulțime dând din coate, însă neputând să-și ia ochii de la nava impresionantă, în timp ce se îndreptau spre punctul de întâlnire al echipajului. În jurul vaporului era o mare agitație. Cărăușii ridicau pe umeri saci poștali grei și traversau cu ei pasarelele ce legau temporar vasul de chei, trecând pe sub bărcile albe de salvare ce se legănau ușor în bătaia vântului. Pasagerii ședeau pe grămezile de bagaje și lăzi, ținându-și pălăriile în poală și pardesiele atârinate lejer pe braț, împărțind câte o țigară, jucând cărți sau discutând despre călătoria ce avea să înceapă. Un gornist singuratic ședea pe dig și cânta mai mult pentru sine. Hamalii fumau și glumeau, în timp ce așteptau să încarce bagajele călătorilor. Șapte sau opt oameni instalau pe chei partea de jos a pasarelei pentru pasageri, în vreme ce alții, aflați pe vas, se aplecaseră peste o trapă mare, pătrată, aflată la câțiva metri deasupra apei, dându-le indicații celor de jos și trăgând de frânghiile pentru a fixa pasarela în partea de sus. Funcționarii portuari și polițiștii inspectau lămpile de semnalizare, notându-și diverse observații în formularele importante din mapele lor. Era o priveliște haotică, dar cumva organizată în aparenta nebunie generală.

La punctul de întâlnire al echipajului, cei doi prieteni se așezară la coadă, în spatele altora ca ei. Majoritatea

chipurilor le erau cunoscute – prieteni și vecini, tineri și bătrâni, care se salutau cu un gest din cap sau schimbau o îmbrățișare prietenească. Pentru unii, era ultima oară în cariera lor, înainte de pensionare, când se mai îmbarcau pe un vas; pentru alții, aceasta era prima călătorie transatlantică. Însă toți împărtășeau sentimentul de ușurare că aveau de lucru din nou, precum și bucuria nerostită de a naviga pe cea mai mare și mai luxoasă navă construită vreodată.

În fața cozii, câțiva ofițeri de pe Titanic cercetau actele echipajului. Harry semnă pe lista de îmbarcare, notând și detaliile precedentului său job: „Majestic, 1911, Însoțitor Clasa I”. Ofițerul secund Lightoller îi înmână insigna de însoțitor de bord, în timp ce înscrisa datele lui Harry în Registrul Echipajului.

– Să fie purtată în permanență, pentru ca pasagerii să-l poată identifica pe stewardul căruia i s-ar putea adresa cu o rugămintă sau o plângere, mormăi Lightoller cu un aer impersonal, fără să-și ridice privirea spre omul către care transmitea indicația.

Harry își studie insigna, admirând baza de cupru cu steaua de metal ieșită în relief, ce afișa numărul 23.

– Ce potriveală, zise el când insigna îi fu prinsă de brațul drept cu un elastic pe care observă că era brodat și stindardul roșu, în forma cozii de rândunică, al companiei White Star Line. Chiar asta e vârsta mea. Astăzi împlinesc 23 de ani.

– Nu mai spune, replică Lightoller amuzat, fără să-și ia privirea din documente. La mulți ani. Următorul!

Harry își ridică sacul în spinare și se îndreptă spre pasarella care ducea pe puntea de la clasa a III-a. Se întoarse spre Billy, care fusese repartizat la clasa I.

— Ne vedem la New York, amice! spuse el conștient de faptul că, date fiind dimensiunile navei, era puțin probabil ca ei să se întâlnească la bord.

— Da. Ne vedem acolo. Desigur, tu vei ajunge la destinație puțin mai târziu decât noi, ceilalți, aflându-te jos, la clasa a III-a, îl necăji Billy.

— Hai, valea!

Râzând, cei doi prieteni se despărțiră. Harry scoase harta vasului, care îi fusese înmănată la îmbarcare, o despătură și porni să-și caute cabina de pe puntea E.

La fel ca pentru majoritatea membrilor echipajului, cabina lui Harry era poziționată pe culoarul principal, care se întindea pe toată lungimea navei. Știa de pe alte vapoare pe care lucrase anterior că, prin tradiție, acest culoar era supranumit Scotland Road – după strada berăriilor din Liverpool, bine cunoscută marinarilor și muncitorilor din port. Iar în momentul acela, zeci de oameni se foiau pe culoarul nesfârșit: bucătari, însoțitori de bord, ospătari, spălători de vase, oameni de serviciu și magazioneri. Nava era plină de freamăt, cei de la aprovizionare deja munceau din greu în bucătării pregătind prânzul și cina, iar ajutoarele de pe punte frecau și măturau podelele neîncetat ca să se asigure că erau imaculate pentru pasagerii care urmau să urce la bord. În acea dimineață, fiecare om era cuprins de-o hărnicie înflăcărată și de un neostoit simț al datoriei.

După ce-o luă de câteva ori într-o direcție greșită și rată câteva scări de acces, Harry își găsi în cele din urmă cabina. Privi printre șirurile de paturi suprapuse din fier, rânduite în încăperea spațioasă, mobilată simplu, și își puse sacul pe unul dintre cele două paturi rămase fără ocupant. Alese patul de jos, pentru că cel de sus părea să găzduiască o

valiză și un palton. Își așează sacul lângă pernă și stătu locului pentru o clipă ca să spună în gând o rugăciune scurtă, așa cum făcea mereu înainte de o călătorie.

Când începu îmbarcarea pentru pasagerii de la clasele a III-a și a II-a (călătorilor de la clasa I fiindu-le acordat privilegiul de a mai fi așteptați o vreme), echipajul fu chemat la post. Harry se ridică imediat, bucuros că avea șansa să înceapă îndatoririle pentru care se pregătise.

Trecând prin labirintul de coridoare, pasaje și scări de pe puntea E, învățând rapid să se orienteze, se descurcă să conducă pasagerii spre cabinele lor. Îl bucura să le audă exclamațiile de uimire și comentariile când intrau în Sala Mare, mobilată cu bun-gust, și apoi în cabinele lor, care, deși simple și funcționale, erau la un standard mai înalt decât cunoscuseră vreodată cei mai mulți pasageri de la clasa a III-a.

La un moment dat, reîntorcându-se la pasarelă, auzi vocele ridicate ale câtorva persoane cărora nu li se permitea accesul pe navă, deoarece își pierduseră biletele sau nu trecuseră de controlul sanitar. Unii erau pur și simplu prea beți după orele petrecute în berăriile locale, așa că erau întorși din drum și trimiși la birourile White Star pentru a-și schimba data biletului în vederea altui voiaj, primind indicații serioase de a-și veni în fire înainte să încerce să se îmbarce pe următorul vas. „Ce oroare, se gândi Harry, să plănuiești din vreme această călătorie și acum, aflat în fața navei, să nu poți urca la bord.“ Nu-i părea rău de bețivi, ci de cei care fuseseră întorși din drum din cauza problemelor medicale.

La ora 12.00, steagul albastru fu ridicat pe catarg, pentru a indica „plecarea iminentă“. Urcând cele trei rânduri

de scări până la puntea de promenadă ca să privească portul pentru ultima oară, Harry simți din nou anvergura navei. Aflat la doisprezece metri deasupra cheiului chiar dacă nu urcase decât până la jumătatea navei, Harry se aplecă peste bord. În fiecare direcție, cât vedea cu ochii, era înconjurat de un zid negru de oțel. Vedea de sus acoperișurile clădirilor de pe mal, iar oamenii rămași pe uscat îi păreau niște miniaturi.

— N-ar fi prea folositor să ai frică de înălțime, așa-i?

Se întoarse spre dreapta lui și văzu alături un băiat cu chip copilăros și cu încheieturile degetelor albe de la cât de tare se ținuse de parapet. Harry râse:

— Cu siguranță, n-ar fi. Vasul ăsta e cu totul special. Chiar e.

Se uită mai atent la tânăr, părându-i-se cunoscut, și-l întrebă:

— Ești prima oară pe un vapor?

— Da, recunosc băiatul.

Harry zâmbi, amintindu-și cum se simțise prima oară când traversase Atlanticul:

— Să te bucuri de asta!

— Așa intenționez.

— Harry e numele meu, adăugă el, întinzând mâna. Harry Walsh.

— Eu sunt Will, răspunse băiatul, strângând ferm mâna lui Harry. Will Johnson.

Cu ultimii pasageri și ultimele provizii la bord, la ora 12:15 fluierele cu trei supape șuierară de trei ori, ecoul lor grav răsunând peste clădirile de pe chei. Parâmele de

acostare fură dezlegate și micuțele remorhere, ce arătau ca niște furnici agitate pe lângă uriașul Titanic, aruncară fum negru pe coșuri în timp ce-și porniră motoarele ca să întoarcă nava cu botul în larg.

Harry observă grupurile de gură-cască ce se răsfiraseră de-a lungul cheiului, unii scoțând capul pe ferestrele clădirilor din port și ale birourilor White Star Line, mulți fluturându-și batistele albe și scoțându-și pălăriile ca un ultim rămas-bun către familiile și prietenii lor care se îngrămădeau pe punte, lângă balustradele de la babord. Harry știa că unii călători erau convinși că nu aveau să se mai întoarcă vreodată pe acest țărm, fapt ce făcea scena și mai zguduitoare. Căută chipul mamei și al surorii sale în mulțime, dar nu le văzu. Îl străfulgeră gândul că niciodată nu-și dorise mai mult decât acum să le vadă fața.

În timp ce fanfara cânta un marș triumfal, motoarele fură puse în funcțiune, trimițând un cutremur către punțile inferioare. Cele trei elice uriașe prinseră viață, învolburând apa într-un vârtej spumegător. Inima lui Harry bătea să-i spargă pieptul și ritmul ei era, parcă, în armonie cu cel al strașnicelor motoare de pe vapor.

Titanicul pornise la drum.

— CAPITOLUL 3 —

Comitatul Mayo, Irlanda, 1912

Într-o seară senină și rece de ianuarie, Séamus Doyle o întrebase pentru prima oară pe Maggie Murphy dacă vrea să danseze cu el. Erau invitați la nunta lui Jack și a Maurei Brennan, iar ea ieșise afară să ia o gură de aer proaspăt, pentru că, de la atâta agitație, înăuntru se făcuse zăpușeală și se simțea transpirația. Tocmai admira cerul orbitor de înstelat, pe care totuși nu se vedea luna, când el apăruse, ca de nicăieri, lângă ea.

— Maggie Murphy, zisese el cu o urmă palpabilă de emoție în glas, întinzându-i mâna aspră. Ai vrea să dansezi cu mine?

Era prima nuntă la care mergea Maggie și, chiar dacă avea să participe la multe altele de-a lungul vieții, pe aceasta avea să-i fie imposibil s-o uite – datorită aceluia cer extraordinar și invitației neașteptate la dans.

Tocmai împlinise 16 ani la acea vreme și deja i se părea că îl iubește pe Séamus aproape de-o viață. El avea 19 – era fiu de muncitor și nepot de muncitor, fiind el însuși muncitor. O timiditate paralizantă îl definea, fiind trăsătura pe care oamenii o observau, în general, la el. Dar nu și Maggie. Ea îi vedea purtarea blândă, pistrii de pe brațele goale,

genele neobișnuit de lungi, felul cum labele picioarelor i se încovoiau ușor spre interior când pășea, cum își lingea buzele când era emoționat și cum își îngrijea tatăl bolnav, fără să se plângă. Remarcase toate acestea de la distanță, fiind ea însăși prea timidă ca să recunoască sentimentele pe care le nutrea pentru acest tânăr discret.

Ziua acelei nunți adusesese cu ea câțiva fulgi de zăpadă și un vânt puternic, rudele și prietenii sosind din satele învecinate ca să ia parte la petrecere până târziu în noapte. Inima lui Maggie tresărise, când îl observase pe Séamus printre ei. Maică-sa îi văzuse imediat roșeața din obraji.

— Arăți la fel cum m-am simțit eu când l-am întâlnit prima oară pe tatăl tău, îi spusese femeia zâmbind la amintirea răposatului ei soț.

Maggie îl știa pe Séamus de la școală și de la liturghia din biserica parohiei. Dintotdeauna, îl căutase din ochi în fiecare miercuri la piață și la târgurile de vară. Știa că el străbate mereu pe jos cei cinci kilometri de acasă până în Ballysheen, fiindcă tatăl lui nu-și permite să cumpere un măgar și o căruță. Știa că el vinde oi la târg și apoi duce lâna la magazinul Foxford Mills. Mai știa și că se pricepe să cânte la acordeon. Și își amintea că, odată, fusese cel mai rapid călăreț de la cursele de pe câmpul lui Michael Philbin. Știa totul despre Séamus și se întreba adesea dacă el o observase măcar.

Cât se avântase inima ei, când dansaseră împreună în seara aceea! Tot corpul parcă i se înălțase odată cu muzica amețitoare, făcând piruete până-n grindă, în ritmul bățăilor din picior, al aplauzelor și al tobelor irlandeze, în timp ce Séamus conducea dansul cu stângăcie. Din clipa aceea, își dorise ca el să nu mai plece vreodată de lângă ea.

Și iată că se împlinea exact un an de când dansaseră prima oară, la nunta soților Brennan, când Maggie își găsisese în sfârșit curajul să-i dea vestea de care era ea însăși îngrozită.

— Plec în America, Séamus, îi spusese ea în timp ce jucau cărți lângă șemineu, într-o seară de ianuarie ploioasă și întunecată. Totul e stabilit. Plec cu mătușa Kathleen la Chicago. Peggy Madden, Katie Kenny și familia Brennan vor merge cu noi, împreună cu alții.

Trosnetul și flăcările focului umpluseră tăcerea care se lăsase asupra celor doi tineri. Séamus nu zisese nimic.

— Plecăm la primăvară...

Ploaia se izbea în continuare de ferestre, nemaiauzindu-se niciun alt sunet. Chiar și focul încremenise parcă, pentru un moment.

— Plecăm cu un vapor nou, numit Titanic. Se zice că e cel mai mare, cel mai elegant, cel mai sigur vas care a fost construit vreodată, adăugase ea mai mult ca să rupă tăcerea de nesuportat.

După asta, se simțise ca o proastă. De ce-i spusese așa ceva? Cui îi păsa de navă sau cât era de mare? Astfel de lucruri le interesau pe Peggy Madden și pe Pat Brogan, nu pe ea. Pentru Maggie, vaporul cu care aveau să călătorească era complet nesemnificativ, în realitatea despărțirii ei de Séamus.

El tăcuse în continuare. La un moment dat, mai aruncase în foc o bucată de turbă, din care se răspândise în toată camera un rotocol de fum umed, pământiu.

— Te gândești să vii și tu? adăugase ea ezitant, știind deja răspunsul lui.

El o privise drept în față. Un tânăr cu obrajii îmbujorați de la dogoarea flăcărilor, pe care ea îl adora cu certitudinea necomplicată a tinereții.

— Ah, Maggie, știi că nu pot. Nu, când taică-miu e atât de bolnav. Oricum, n-avem niciun șfanț. N-aș putea niciodată să-mi permit măcar un bilet, darămite două, chiar dacă el ar fi sănătos.

Mai discutaseră și înainte despre perspectiva emigrării, un subiect care apărea adesea în parohie. Séamus avea un frate în Philadelphia, care trimitea acasă cât de mulți bani putea. Dar mama lui murise, iar tatăl era prea bolnav ca să poată călători. Séamus era conștient că o călătorie în America n-avea să facă parte prea curând din planurile lui. Pe de altă parte, soarta lui Maggie era cu totul în mâinile mătușii Kathleen, tutorele ei, care făcuse prima călătorie în America în urmă cu douăzeci de ani și, de-atunci, era complet îndrăgostită de acel loc și de șansele pe care le oferea. Îi scrisese mereu nepoatei sale despre eventualitatea de a veni și ea la Chicago, despre cum America le dădea tinereilor șanse mai bune decât ar fi avut vreodată în Irlanda. Dintr-un motiv sau altul, Maggie nu reușise niciodată să plece. De data asta, era altceva. În absența părinților, a bunicii sau a unor frați care să aibă grijă de fată în Irlanda, mătușa Kathleen hotărâse: Maggie avea să vină cu ea la Chicago în primăvară, chiar dacă asta i-ar fi frânt tinerei inima. Și, odată ce-și punea ceva în minte, Kathleen Murphy nu se mai răzgândea.

— Ce putem face, Séamus?

Vocea lui Maggie tremurase în clipa aceea, de frustrare și de disperare.

— Ce putem face, dacă eu nu pot rămâne și tu nu poți pleca...?

Ochii ei se umpluseră de lacrimi în care flăcările se oglindeau.

— Nu știu, Maggie, chiar nu știu.

Séamus oftase, așezând cărțile de joc pe marginea șemineului înainte de a se ridica. Părea atât de înalt, în căsuța lui Maggie și a lui Kathleen – cu capul aproape ajungând până la grinzi.

— Ai putea să-mi scrii, sugerase el. Te pricepi la vorbe și la scris, iar mie o să-mi facă plăcere să citesc despre pățaniile tale. Ai putea să așterni pe hârtie toate istoriile pe care o să le trăiești acolo. Poți chiar să ții și un jurnal despre călătoria ta.

Maggie știa că amândoi aveau în față o situație imposibilă. Soarta lor era modelată nu de propriile decizii, ci de viață, de afaceri și de politicile altora, niște lucruri pe care erau prea tineri să le înțeleagă.

— Și, dacă-ți scriu, trebuie să-mi răspunzi la scrisori, Séamus Doyle. Trebuie neapărat! Altfel, cum voi ști ceva despre tine, în anii ce vor veni?

Se ridicase atunci, lăsându-l să-și încolăcească brațele puternice în jurul ei, și își sprijinise capul pe pieptul lui, ascultându-i bătăile inimii.

— O să încerc, Maggie. Dar eu nu mă pricep la cuvinte, știi asta.

Privind flăcările din șemineu peste umărul lui Maggie, Séamus își dorise cu disperare ca viața lor să fi fost alta.

— Poate... o s-o rog pe mătușa Bridie să mă ajute, adăugase el după ce reflectase preț de o clipă.

Maggie se desprinsese din îmbrățișarea lui și îl privise cu seriozitate:

— Da, asta să faci. S-o rogi pe Bridie să te ajute cu scrisorile, pentru că nu știu ce-o să mă fac, dacă nu primesc vești de la tine. Îmi promiți că vei face asta?

— Promit.

Mai rămăseseră strâns îmbrățișați lângă șemineu o vreme, până când mătușa Kathleen intrase în casă și-i atrăsesse atenția lui Séamus că se întuneca și era timpul să se întoarcă acasă, la tatăl lui.

În următoarele zile, săptămâni și luni, Maggie și Séamus nu mai vorbiră despre iminenta ei călătorie în America, ci continuă să se vadă ca de obicei, întâlnindu-se sub al șaselea cireș, miercurea, după piață. Îi preocupau mai mult Legea Autonomiei, semănatul cartofilor, seceratul ierbii, hocheiul pe iarbă și Liga Galică. Priviră zăpada topindu-se pe culmile munților, mugurii trezindu-se la viață în cireși, apoi mieii zburdând pe câmpii. Maggie se bucurase mereu de toate aceste mici evenimente previzibile, sezoniere, ce marcau trecerea timpului mai bine decât orice calendar. Acum, însă, ritmul firesc al naturii – pe care-l observa în fiecare fulg de nea topit, în fiecare frunză înmugurită – îi aducea pe ea și pe ceilalți treisprezece locuitori ai micii lor comunități mai aproape de ziua în care aveau să plece din Ballysheen; mai aproape de ziua în care ea urma să plece de lângă Séamus.

Își spusese rădăcina duminică trecută, în biserică, după ultima liturghie la care mai participa și grupul celor hotărâți să plece.

— N-o să vin la niciun praznic, Maggie, o prevenise el știind despre tradițiile americane și planurile făcute de cei

paisprezece pentru următoarele seri, în care aveau să petreacă acompanyați de muzică și băutură, alături de rudele ce rămâneau acasă. N-o să te jelesc, câtă vreme nu ești moartă într-un coșciug, pe masă. Așa că îmi iau de pe acum rămas-bun.

După asta, el îi pusese în palmă un șirag de mătăanii și-un pieptănaș argintiu și-i promisese că are să-i scrie.

— Iar când ai să te întorci, Maggie Murphy, am să te aștept sub copacul nostru.

Exact acolo stătea Séamus și acum, în dimineața plecării – sub cel de-al șaselea cireș înflorit.

Maggie observă cum un zâmbet timid și trist îi apărură pe buze, când ea icni surprinsă și își duse mâna la piept, la vederea lui. Păși spre el zăpăcită, abia zărind cu colțul ochiului trăsurile pe lângă care trecea și caii ce-și vârau botul în traista legată la gât, lovind nerăbdători cu copita în pământ.

— Ai venit, se auzi vocea ei ca o șoaptă, în vreme ce mâinile îi tremurau când le întinse să le strângă pe-ale lui. Ai venit...

Rămaseră cu ochii ațintiți unul la altul, privind-se neмиșcați, neștiind niciunul ce să spună.

— Da, Maggie. Am venit. Dar n-o să-ți spun din nou adio. Doar am vrut să-ți dau asta.

Séamus îi întinse un pachet mic, înfășurat în hârtie maro și legat simplu cu o sfoară zdrențuită.

Ea îl răsuci în palmă:

— Ce e?

— Sunt scrisorile mele, Maggie.

Îl privi fără să înțeleagă, cu lacrimile înțepându-i ochii.

— Sunt scrisorile mele pentru tine, pentru când vei ajunge în America. Le-am scris în ultima vreme, știi, în serile mai liniștite, când eram liber. Am rugat-o pe Bridie să mă ajute. Nu știam sigur cât durează să ajungă o scrisoare în America. M-am gândit că, în felul ăsta, le poți reciti ori de câte ori vrei – și nu mai trebuie să aștepți poștașul.

Cântatul unui cocoș răsună brusc în apropiere și-l făcu pe unul dintre cai să se agite. Legăturile din metal de pe hamuri zăngăniră zgomotos pe coastele lui zdravene, până ce vizitiul îl mângâie pe spinare și-l potoli.

— Dar Séamus, eu...

Maggie fu cuprinsă de emoții. Toată disperarea, toată îngrijorarea înăbușită și toată nesiguranța stârnită de călătoria care avea să înceapă o copleșiră subit. Lăsă lacrimile să-i curgă pe obraji, în timp ce strângea la piept pachetul cu scrisori.

— Iar când ai de gând să te întorci acasă, să-mi scrii și să mă anunți, continuă Séamus, strângând-o de umeri pe Maggie, ca să-și întipărească mai bine cuvintele în mintea ei. O să te-aștept aici, ca de obicei. În fiecare miercuri, după piață. O să te-aștept, Maggie Murphy.

Făcu o pauză, îndreptându-și spatele, și trase adânc aer în piept:

— O să te întorci într-o bună zi, nu-i așa? Și o să fii din nou fata pe care o știu eu? Aceeași Maggie Murphy? Fata care s-a întors acasă.

— Sper, Séamus Doyle. Așa sper.

Se îmbrățișară tandru pentru ultima oară, printre petalele ce se scuturau din copaci. Era, în acea dimineață, una dintre multele îmbrățișări din micul lor sat, din casele învecinate. În pragul fiecărei uși se rosteau promisiuni, se făceau legăminte și se mărturiseau sentimente de iubire. Mamele plângeau plecarea fiilor și fiicelor, surorile își îmbrățișau surorile, frații strângeau mâinile fraților, prietenii se despărteau de prieteni și vecinii, de vecini.

Kathleen Murphy observa aceste scene înduioșătoare, în timp ce stătea în fața casei sale. Privi fix un păianjen aflat în tocul ușii, întrebându-se cât trăise el printre crăpăturile din lemn, pe care ea nu le remarcase până acum. Se întrebă cât de mult își va aduce aminte de această casă, de parohia lor, conștientă că – având-o pe Maggie în America, alături de ea – va avea tot mai puține motive să se mai întoarcă pe-aici. Se întrebă dacă, peste ani, cei care aveau să locuiască în această casă vor fi auzit vreodată de numele lor – Maggie și Kathleen Murphy; dacă vor ști că ele și încă alți doisprezece localnici pleaseră din acest sătuc, într-o dimineață liniștită de primăvară, în căutarea unei vieți mai bune.

Când ultimul bagaj fu încărcat în trăsură, cei paisprezece călători își ocupară locurile. Strângând încă la piept pachetul de scrisori, Maggie urcă ultima, așezându-se în ultima trăsură, lângă mătușa Kathleen. Preotul îi binecuvântă și el pentru ultima oară, stropind în urma lor cu apă sfințită și rostind o rugăciune. Vizitii smuciră hățurile. Caii și măgarii se puseră în mișcare, hamurile se întinseră și cele paisprezece suflete se clătinară la unison, când trăsurile o luară încet din loc.

— CAPITOLUL 4 —

Chicago, 15 aprilie 1982

Grace Butler își strânse părul lung, castaniu, ținându-l lejer cu mâna într-o parte, în timp ce se apleca să sufle în cele douăzeci și una de lumânări de pe tortul ei aniversar. Flăcările vii se legănară într-o armonie hipnotizantă, în timp ce o briză ușoară pătrundea prin fereastra deschisă a bucătăriei. Unduirea lor îi aminti de lanurile de porumb din verile târzii, de la mica lor fermă. „Un ultim dans, înainte de seceriș“, cu asta le asemuise tatăl ei într-o seară de august, în timp ce stăteau amândoi sprijiniți de vechea poartă și priveau minunatul asfințit ce transforma lanul într-o întindere orbitoare de aur lichid. *Un ultim dans.*

Fiind un om tăcut, această remarcă neașteptat de frumoasă îi rămăsese în minte de atunci. Își aminti cuvintele lui acum, când suflă în lumânări; își aminti de *el*, în timp ce micul grup de prieteni și rude care se adunase în bucătăria mamei sale cânta „La mulți ani“ și aplauda cu iubire și admirație o fată care ajunsese la maturitate; o fată care în urmă cu doi ani se întorsese în acest cămin modest ca să-și îngroape tatăl, pe care îl adora.

Până la acea lovitură sumbră, viața fusese satisfăcător de previzibilă pentru Grace; sigură și banală. Avusese o copilărie fericită, jucându-se pe pășuni cu fratele ei geamăn,

Art, și cu copiii de la celelalte mici ferme din jurul casei lor, situată în valea Râului Illinois. Avea amintiri plăcute despre zilele de vară leneșe, pe care și le petrecea bălăcindu-se cu picioarele goale în pâ râurile reci, trecându-și degetele prin apele cristaline ale râurilor care curgeau prin jurul fermei, prinzând ghidrini și zglăvoace într-un borcan cu rol de acvariu, mâncând caprifoi și frecându-și pișcăturile de urzici cu frunze mari și plate de măcriș, pe care natura ingenioasă le făcea să crească mereu prin apropiere.

Râurile care șerpuiau și se încrucișau de-a lungul satelor – curgând alene vara și violente după ploile și zăpezile din iarnă – făceau parte din viața lui Grace, la fel cum făceau parte din peisaj. De când se știa, fusese atrasă în mod curios de apă; fermecată la vederea ei, alinată de clipocitul ei și intrigată de pericolele și misterele pe care le ascunde. Grace știa că, dincolo de suprafața transparentă și ademenitoare, se găseau vârtejuri periculoase și curenți înșelători, cărora nici măcar un înotător puternic ca ea nu li s-ar fi putut împotrivi. De aceea, respecta apa și niciodată nu-i bagateliza forța, admirându-i frumusețea cu precauție.

Tatăl ei îi spusese cândva că apa are o memorie a ei: că fiecare stâncă, fiecare piatră, fiecare particulă de nisip mâlos lasă un soi de amprentă în apa care curge peste ea. Lui Grace îi plăcea ideea asta, fiindcă-și imagina că apa marilor lacuri și oceane ale lumii răsuna de amintirile locurilor, oamenilor și întâmplărilor pe lângă care trecuse, în călătoria ei șerpuitoare.

Grace, Art și ceilalți copii formau un peisaj familiar în vecinătate; în armonie cu viața sălbatică și natura din jur, liberi să cutreiere după bunul plac până când, la asfințit, cerul ca de cerneală îi anunța că era timpul să se întoarcă

acasă, pe ulițele prăfuite, bătătorite de tractoare și de combinele uriașe, vizibile peste tot la vremea recoltei.

După viața lipsită de griji ca fiică de fermier, Grace se obișnuise repede cu rutina impusă de școală, excelând în plan academic și social. În timpul verii anului '75 înflorise, aproape peste noapte, devenind o adolescentă superbă. Frumusețea ei naturală și formele femeiești nu trecuseră neobservate de băieții plini de hormoni din clasa ei. În acea toamnă cunoscuse primul sărut și-și pierduse virginitatea în primăvara următoare. Sam Adamson era numele lui. Se încuiaseră într-un hambar într-o după-amiază ploioasă și bâjbâiseră printre fermoare, nasturi și bretele de sutien pe podeaua prăfuită, în timp ce un pui de găină ciugulea grăunțe într-un colț. Totul se terminase în câteva minute și ea nu înțelesese de ce era așa o mare scofală.

Cu pielea ei albă, aproape luminoasă, și părul bogat, castaniu-roșcat, moștenirea irlandeză a lui Grace era de netăgăduit. Nu se vorbea prea mult despre asta în familie, dar știa că în adolescență „buna“ ei, Maggie (străbunica din partea mamei), plecase din Irlanda spre America. La fel, și străbunicul ei, James, omul cu care se căsătorise Maggie la scurtă vreme după ce se stabilise în Chicago. Existau foarte puține fotografii cu Maggie în tinerețe, dar în acelea Grace vedea asemănarea inconfundabilă dintre ele două, mai ales după ce devenise ea însăși adolescentă. Visa să călătorească prin Irlanda într-o bună zi, să-și vadă țara de origine cu propriii ochi. Tocmai își plănuia cu Jimmy călătoria, când viața ei se năruise brusc.

Îl cunoscuse pe Jimmy Shepard la Universitatea Illinois, unde se înscriuseră amândoi la Facultatea de Jurnalism. La primul curs, el se așezase lângă ea și o întrebase dacă

are să-i împrumute un pix. Ea își petrecuse următoarele patruzeci de minute încercând să-l vadă mai bine cu colțul ochiului, întrezărind din când în când părul lui de culoarea nisipului, maxilarul proeminent și genele lungi, negre. De fapt, își petrecuse o mare parte din curs admirându-i tenișii Converse ponosiți. Până când se sunase de ieșire nu scrisese niciun cuvânt în caiet și nici nu-și amintea nimic din ce zisese profesorul. Jimmy îi înapoiase pixul, împreună cu o bucată de hârtie pe care mâzgălise: „Mulțumesc, frumoaso! Vrei să bem o cafea împreună?” De-atunci, fusese ră nedespărțiți.

Existența vie și cosmopolită pe care o trăise ca fată de 19 ani în primul ei semestru la facultate nu putea fi mai diferită de zilele liniștite și inocente din copilăria ei. Însă Grace era încrezătoare și echilibrată, așa că se descurca de minune în noua ei viață. Deși îi plăceau vechii colegi de școală cu viața lor simplă și știa că erau demni de încredere, ajunsese să-i placă și pe noii prieteni din facultate, cu viața lor complexă, și aprecia spontaneitatea lor. Datorită acestora, făcuse cunoștință cu o muzică diferită, cu scriitori inovatori și cu o modă complet nouă. Și înțeleșese cât de protejată fusese viața ei până atunci. Jimmy însuși constituise o revelație pentru Grace: un băiat de la oraș, încrezător în sine, glumeț, descurcăreț în societate și complet diferit de vechiul Sam Adamson din hambar, cu bâjbâielile sale stângace și nesigure.

Era o fată populară în campus. Nici talentul ei la scris nu trecuse neobservat de profesori.

— Ai un adevărat har, îi spusese profesorul Andrews pe la jumătatea semestrului I din primul an.

Îl plăcea pe Andrews. Era un bărbat înalt, sever, cu tră-sături ascuțite și un zâmbet strâmb; îi amintea de bunicul ei. Grace tușise încurcată, în timp ce el ștergea tabla frenetic, împrăștiind fire de praf prin toată sala.

— Da, ai un talent real, domnișoară, continuase el. Deci, spune-mi, de unde l-ai moștenit, de la mama sau de la tata?

Grace se gândise o clipă:

— De la tata, cred.

Se simțise puțin rușinată, temându-se că, poate, profesorul avea să creadă că tatăl ei era vreun scriitor de succes, așa că precizase imediat:

— Însă e un simplu fermier. Nu publică nimic.

— Ah, un om al pământului...

Andrews se așezase pe marginea catedrei și își continuase ideea:

— După părerea mea, ei sunt cei mai buni poeți. Plini de simțăminte și de emoții și legați de tot ce-i înconjoară.

Grace nu se gândise niciodată la asta, dar avea sens. Întotdeauna pusese dragostea ei pentru lectură și scris pe seama tatălui, care obișnuia să-i citească în fiecare seară la culcare, indiferent cât de obosit ar fi fost după o zi grea de muncă. „Încă un capitol, tati, te rog“, îl implora ea când se apropia momentul să stingă lumina, mai ales când îi citea din *Căsuța din prerie*, preferata ei. Îi plăcea să-și închipuie că era Laura Ingalls Wilder și că tatăl ei era Pa, retrăind aventurile lor în mintea ei și răsfățându-se în căldura iubirii neșovăielnice a familiei sale. Îi plăcea atât de mult cartea, încât plânsese nedomolit în pernă când Mary, sora Laurei, orbise.

Tatăl ei o învățase să citească – asta, cu mult înaintea profesorilor de la școală; el o încurajase să-și scrie povestioarele despre o familie care călătorea prin America într-o căruță mică, dar și despre niște prințese închise în turnuri de către vrăjitoare malefice. El, un fermier harnic, modest, însă neinstruit, rostise vorbe ca „un ultim dans, înainte de seceriș“. Și tot el îi spusese despre memoria apei, îndemnând-o să observe lumea din jur și s-o transpună pe hârtie – la fel de frumos cum era în realitate.

– Așadar, domnișoară Butler... reluate profesorul Andrews, încrucișându-și brațele peste puloverul său gri care, observase Grace, se cam subțiasse în coate.

Se întrebase dacă exista o doamnă Andrews, care să-l ducă la cumpărături să-și ia unul nou, deși, dintr-un motiv anume, avea senzația că el încă mai locuia cu mama lui.

– ...probabil, te întrebi de ce te-am rugat să mai rămâi.

Făcuse o pauză pentru a obține un efect dramatic, așa cum obișnuia adesea la curs, apoi continuase:

– Vezi tu, am discutat cu un coleg de-al meu de la *Chicago Tribune* săptămâna aceasta și i-am menționat întâmplător că am o tânără foarte talentată în grupa mea de seminar.

Grace simțise că roșește puțin la auzul complimentului și se mutase de pe-un picior pe altul stânjenită, în timp ce Andrews conchisese:

– A fost de acord să-ți publice un articol.

Profesorul se ridicase, ocolind catedra masivă ca să-și ia mapa.

– Deci, ce părere ai? Ești gata să-ți asumi o astfel de provocare?

Grace rămăsese mută de uimire. Era o veste importantă. Un articol publicat într-un astfel de cotidian era Sfântul Graal al jurnalismului. Cunoștea oameni care își trimisese-ră acolo textele luni de zile și nu primiseră nici măcar un răspuns.

— Uau, zisese ea emoționată, cu obrajii sângerii. Ăă... uau. Mulțumesc! Mulțumesc foarte mult! E fantastic.

— Da, este, confirmase el. Așadar, trimite-i cel mai bun text al dumitale. Două mii de cuvinte. Și, dacă-i place, Bill îl va publica la vară. Dacă-ți iese bine, Grace, vei obține garantat un stagiu de practică la ei, ba poate chiar și un loc de muncă după absolvire.

Își petrecuse următoarea săptămână documentându-se la bibliotecă asupra câtorva idei, apoi ore întregi închisă în camera ei de cămin, șezând la biroul din lemn de tec și bătându-și notițele la mașina de scris Brother pe care-o primise de Crăciun, în urmă cu un an – doar pentru ca mai apoi să rupă toate paginile tipărite, să le mototolească și să le arunce în coșul de gunoi. (Colega ei de cameră, Ella Jackson, se afla pe moment acasă, bolnavă de febră glandulară.) Camerele de cămin erau mici, atât cât să încapă două paturi de-o persoană, două birouri, un șifonier cu oglindă și o mică fereastră. „Slavă Domnului că există fereastră!”, remarcase Grace în prima ei zi acolo, când își despacheta bagajul. Cămaruța înghesuită cu pereți de un alb imaculat, cu neprietenosa mobilă ponosită din tec și cu linoleum pe podea părea o cușcă, pentru o fată obișnuită să colinde liberă printre copaci și să se legene în balansoarul de pe verandă, bând limonadă făcută în casă.

Până la vacanța de Ziua Recunoștinței, pierduse ore întregi privind în gol prin mica ei fereastră, sperând să fie